

26. Înapoi! Marș! Marș!

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

26. Înapoi! Marș! Marș!

Cum dă Isus curaj nou inimilor descurajate

Luca 24.13-35

„Și, iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi spre un sat, al cărui nume era Emaus, la șaiszeci de stadii de Ierusalim, și vorbeau între ei despre toate acestea care se petrecuseră. Și a fost că, pe când vorbeau ei și discutau, Isus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei.
(Luca 24.13-15)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – chiar și de descurajare și depresie!

Acesta fusese un sfârșit de săptămână îngrozitor. Cât și-ar fi dorit ei numai să fi visat toate acestea! Dar era o realitate îngrozitoare! Fără nădejde, nici o perspectivă nu mai era. Acum erau, în doi, în drum spre satul lor natal. La ce mai folosea să stea împreună cu ceilalți și să-și recunoască reciproc iar și iar înfrângerea. În ultimele zile se încuiaseră, pentru că se temuseră de mai-marii poporului. Poate încă le mai vine ideea să-i omoare la fel pe toți ucenicii lui Isus. În plus, ei își imaginaseră aceasta așa de minunat! În sfârșit, venise clipa că Isus – Isus al lor – intrase cu triumf în Ierusalim. Erau de atunci tocmai opt zile. Iar ei erau ferm convinși că acum acest Fiu al lui Dumnezeu, Mesia, va ridica Împărăția promisă în vechile scripturi. El Se va așeza, în sfârșit, pe tronul lui Israel, va termina cu puterea de ocupație a romanilor și se vor împlini toate câte prezisese profetii.

Ei aparținuseră cercului lărgit al ucenicilor, care L-a urmat. Îi ascultaseră predicile, lăsaseră în urmă toate sarcinile profesionale, căci acest eveniment istoric doreau să-l trăiască de foarte aproape...

Dar acum totul s-a spart ca un balon de săpun. Încă mult mai rău: Domnul și Învățătorul lor a fost trădat într-un mod rușinos, luat prizonier în mod perfid și executat pe cruce ca instigator într-o procedură rapidă, de-a dreptul ilegală, ba chiar omorât. Cleopa, unul dintre cei doi, aflase totul de-a fir-a-păr de la soția sa, care stătuse sub cruce și trăise totul din imediata apropiere (Ioan 19.25). Nu, ei ca bărbați, n-au îndrăznit să asiste la spectacolul îngrozitor. Li s-ar fi sfâșiat inima și probabil că i-ar fi agățat și pe ei imediat. Romanii n-au avut acolo nici o îndurare. Cu rebelii se procedează repede...

Nu, ei nu înțeleg toate acestea. Pentru ei s-a prăbușit lumea. Dar și imaginea pe care o au despre Isus. Nădejdea lor s-a dus! S-au instalat deprimarea și disperarea. Ei își urmează, descurajați, drumul spre Emaus.

Cunoaștem noi aceasta? Cine este descurajat, cine este deprimat, se izolează de ceilalți, se îndepărtează de părtășia celorlalți. Un astfel de om își caută pe cineva care gândește la fel ca el, ca să se plângă împreună despre acel lucru. Doi descurajați, doi deznădăjduiți, doi deprimați nu fac decât să se tragă mai departe în jos. Totul este nesfârșit de trist...

26. Înapoi! Marș! Marș!

Cum procedează Domnul Isus, cum câștigă El inima?

Pot fi ajutați astfel de oameni? Cum trebuie să ne purtăm cu oamenii care nu văd nici o cale de ieșire, care au abandonat orice nădejde?

Probabil că ne-am așeza în calea celor doi, ca atunci îngerul care a vrut să-l oprească pe Balaam în defileu. Am vrea să le strigăm: „Înapoi! Marș! Marș! – Întoarceți-vă la ceilalți, nu părăsiți părtășia!”

Dar Domnul nostru face aceasta cu totul altfel. Un doctor sau un psiholog i-ar spune unui depresiv: „Astăzi este duminica Peștelui, așa că am cabinetul închis. Veniți, vă rog, marți dimineața la ora zece în biroul meu. Atunci vom discuta cazul dumneavoastră. Suferiți de o traumă. Vom face atunci un tratament corespunzător cu mai multe ședințe...”

„Și a fost că, pe când vorbeau ei și discutau, Isus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei” (Luca 24.15).

Domnul nostru Se apropie de ei, Își face timp pentru ei. Ai remarcat vreodată ce mijloace a folosit Domnul Isus în ziua de Paști ca să-Și cheme din nou laolaltă și să-i încurajeze pe ucenicii și ucenicele înfricoșați și disperați?!

Este uimitor cum procedează El în acest caz. El nu li Se așează în cale. În loc de aceasta, El Își face timp, îi însoțește - și întâi îi ascultă atent mult, mult timp. El nu Se amestecă, nu-i întrerupe. Abia când conversația lor s-a oprit, aproape că face pe prostul și îi întreabă:

„Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști?” Și unul din ei, cu numele Cleopa, răspunzând, I-a zis: «Tu singur ești străin în Ierusalim și nu cunoști cele petrecute în el în zilele acestea?»” (Luca 24.17-18).

De ce procedează Domnul așa? Ca deja în anii anteriori, Domnul nostru discută cu oamenii cu plăcere mergând. Acest fapt are un mare avantaj față de discuțiile la birou sau dacă ședem altundeva față în față. Când mergem unul lângă altul, nu ne privim, ci amândoi ne uităm înainte. Aceasta evită ca partenerul de discuție să se simtă observat. El poate vorbi mai liber și mai deschis – chiar și despre lucruri personale. Poate că ar trebui să fim mai des atenți la lucrul acesta în discuțiile de consiliere spirituală.

Pe de altă parte, Domnul îi lasă pe cei doi să povestească întâi, ca să-și verse toată frustrarea, disperarea, necazul interior. Se poate vorbi cu cineva abia după ce el a spus tot ce-l apasă. Adesea facem greșeala să întrerupem mult prea repede și să propunem soluții, deoarece credem pripit că știm ce-l apasă pe celălalt.

Cei doi ucenici au așteptări greșite, sunt dezamăgiți și nu mai au nici o nădejde. Viața lor este un singur semn de întrebare. Și toate acestea ei I le povestesc lui Isus, dar nu-L recunosc. De ce nu? Luca relatează: „Ochii lor erau ținuți”. Prin ce? Pentru că gândurile lor sunt preocupate cu dezamăgirea lor și n-au ochi nici pentru realitate, nici pentru Domnul lor.

Se poate ca de multe ori să ne meargă asemănător ca celor doi ucenici. Suntem așa de preocupați cu chibzuirile și gândurile noastre, încât nu-L observăm pe Domnul nostru. Dar chiar dacă în situațiile vieții noastre nu-L recunoaștem, nu-L vedem sau nu-L simțim pe Domnul Isus, aceasta nu înseamnă că El n-ar fi prezent.

26. Înapoi! Marș! Marș!

Domnul nostru ascultă până au terminat de vorbit; până și-au spus cei doi toată deznădejdea, toată neînțelegerea și chiar toată furia împotriva celor care L-au omorât pe Domnul lor.

Da, Domnul nostru Se interesează de perspectiva ta asupra lucrurilor, pentru felul cum estimezi o situație. El vrea să audă din gura ta cum gândești. Firește că El știe toate acestea deja și totuși vrea ca tu să-I spui tot. Ai voie să-I spui toată frustrarea și supărarea care te preocupă. Aceasta ușurează situația și-L ajută ulterior să vorbească inimii tale.

Abia în acest punct începe Domnul Isus. Nu știu câți kilometri au mers până aici. Distanța drumului până la Emaus este în total de doisprezece kilometri. Acestea sunt poate trei ore. Când ești deprimat, pot fi trei ore și jumătate. Nu știu la care piatră kilometrică sunt ei acum. Poată că mai au două ore până la destinație...

El face cu ei o lecție biblică pe tema „Hristos în Vechiul Testament”. El le deschide înțelegerea pentru marile corelații ale planului de mântuire al lui Dumnezeu. Citim:

„Și El le-a zis: «O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții! Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?» Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat în toate Scripturile cele despre El” (Luca 24.25-27).

Oare de unde a început? De la prima făgăduință pe care Dumnezeu a făcut-o lui Adam și Evei după căderea în păcat? De la prima jertfă pe care a adus-o Dumnezeu, ca să facă primei perechi de oameni haine din blană? De la Cain și Abel? De la Noe și arca salvatoare? De la toate întâmplările Vechiului Testament, care vorbesc pilduitor despre Hristos și lucrarea Sa? Aceasta este o prelegere inopinată despre istoria mântuirii. Merită să ne preocupăm cu ea. Johannes Bugenhagen, prietenul lui Martin Luther, a spus: „Când Dumnezeu a început să vorbească cu oamenii, n-a avut de vorbit cu ei despre nimic altceva, decât despre Fiul Său.” Și Luther a întregit: „Toată Scriptura Se ocupă de Hristos!”. Da, pe fiecare pagină a Bibliei tale găsești indicii despre El și lucrarea Sa: în făgăduințe, în istoriile pilduitoare, în portrete și întâmplări.

Ce mă fascinează în aceasta este că Domnul nostru, în timp ce este cu cei doi ucenici în drum spre Emaus, nu are nici o Biblie în mână. Și nici ucenicii n-au suluri ale Scripturii la ei. Aceasta înseamnă că Domnul nostru poate să lege discuția de ceea ce cunosc ei din Biblia lor. Și, evident, ei cunosc Scripturile. În afară de aceasta, pe atunci încă nu exista o împărțire în capitole și versete, cum avem noi astăzi în Bibliile noastre. Deci, El nu putea să spună: „Gândiți-vă la Isaia 53” sau „Cum citiți în Geneza 22?” Nu, El face această lecție biblică cu „mâna liberă”, și totuși ei o înțeleg.

Cât de important este ca noi să înțelegem corelațiile Bibliei, „firul roșu” al istoriei mântuirii și să învățăm ce a plănuit și a realizat Dumnezeu în toate veacurile! Ne vom da seama că: Sfânta Scriptură este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Aici arată Dumnezeu felul Său de a proceda cu omenirea, privind mântuirea, din veșnicie în veșnicie, și devine limpede: Hristos a trebuit să sufere singur toate acestea, să moară, să învie și să intre în slava Sa, ca să se împlinească tot ce a fost scris mai înainte. Dacă ne citim astfel Biblia și dacă o predicăm așa, se va petrece același lucru pe care cei doi ucenici l-au mărturisit mai târziu:

26. Înapoi! Marș! Marș!

„Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?”
(Luca 24.32).

Când a ars ultima dată inima ta în ora biblică sau la ora de predică? Și sunt predicile tale făcute ca inimile ascultătorilor tăi să ardă pentru Domnul nostru și pentru gândurile lui Dumnezeu?

Cum rezolvă El „cazul” Emaus?

Domnul nostru ar fi putut aici să-Și ia rămas-bun de la ei. El le-a deschis înțelegerea pentru gândurile și planul de mântuire ale lui Dumnezeu. El le-a arătat sensul pe care moartea Sa pe cruce îl are din perspectiva lui Dumnezeu. El ar fi putut să-i lase singuri cu perspectiva acestor lucruri. Dar din aceasta nu s-ar fi născut Evanghelia care a cucerit lumea după ziua Cincizecimii. El a trebuit să li Se descopere ca Cel înviat, ca Cel care a biruit o dată pentru totdeauna puterea morții și puterea diavolului și a păcatului. Abia aceasta dă putere și nădejde Evangheliei.

Așa că Domnul nostru a acceptat invitația să intre la ei, în Emaus, și să aibă cu ei părtășie la masă. Marele pictor, Rembrandt van Rjin, a pictat această scenă de mai multe ori. Un tablou arată cum Domnul este cu ei la masă, însuflețit în discuție. Un alt tablou prinde situația în care ucenicii Domnului Îl recunosc ca pe Cel înviat: ochii le sunt larg deschiși ca și când încă n-ar putea încă să creadă că Cel care stă în fața lor este Domnul și Învățătorul lor. Al treilea tablou este un desen în peniță, ca un studiu pregătit pentru o pictură plănuită în ulei: ucenicii privesc la locul unde tocmai stătuse Domnul Isus. Dar acolo, în loc de El este un fulger strălucitor de lumină: „*El S-a făcut nevăzut dinaintea lor*” (Luca 24.31).

El a dispărut dintr-odată, fără să-Și fi luat rămas-bun. Și totuși, El n-a lăsat în urmă niște ucenici dezamăgiți. Ei nu numai că au primit un punct de vedere nou al lucrurilor, dar au primit și o nouă perspectivă despre Domnul lor. El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Și El este Cel care a înviat și trăiește. El este Cel care de acum trăiește veșnic. El nu mai este legat de timp și spațiu. Cu toate că El nu mai este vizibil cu ei, este totuși aici.

Și cu această încredere în viitor, ei aleargă înapoi la Ierusalim. Ei trebuiau să se întoarcă în părtășia celorlalți, fără ca cineva să le fi spus s-o facă. Această veste trebuie s-o spună mai departe. Inimile lor sunt pline de veselie și de bucurie - și ei nu pot să păstreze vestea pentru ei. Această bucurie, această veste bună trebuie să fie dată mai departe. Sunt sigur că ei au parcurs drumul înapoi la Ierusalim într-un nou record olimpic. Nimic nu-i mai reține în Emaus.

Cum stau lucrurile cu tine? Arde inima ta la fel ca să dai vestea bună mai departe?

Ce pot învăța eu din aceasta pentru consilierea spirituală?

1. Să ai ochi pentru oamenii descurajați și sperați, care se izolează și se închid în ei. Mergi după ei, fă-ți timp pentru ei și ascultă-i răbdător!
2. Nu prezenta imediat răspunsuri și soluții, să nu ai imediat pregătit un pasaj biblic potrivit, înainte să fi ascultat amănunțit.

26. Înapoi! Marș! Marș!

3. Nu duce discuții de consiliere spirituală în confruntare, nu la birou sau față în față în fotoliu. Așează-te lângă partenerul de discuție sau – mai bine – mergi cu el la plimbare, fă o drumeție cu el. Însoteste-l, devino pentru el prieten și confident, ca să se deschidă.
4. Mai întreabă și nu spune imediat: „Chiar te înțeleg așa de bine!” Lasă-l pe celălalt să povestească și interesează-te de perspectiva lui asupra lucrurilor, chiar dacă tu ești de cu totul altă părere și ai evalua situațiile absolut altfel.
5. De cele mai multe ori cauzele sunt mult mai adânci, iar tu trebuie să pornești mult mai de la început ca să explici ceva.
6. Arată contextul! Explică gândurile lui Dumnezeu și intențiile mântuirii. Așează-L pe Domnul Isus în punctul central. El este Cel în jurul căruia se rotește totul în istoria lui Dumnezeu. El este Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre.
7. Fă-te disponibil! Partenerul tău de discuție nu are voie să fie legat de tine, ci numai de Domnul Isus. Fă să-i fie limpede: Isus este Cel înviat și El este întotdeauna prezent, chiar dacă tu nu-L vezi, nu-L simți sau nu-L recunoști. El este Cel care a biruit puterea diavolului. Și Lui I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28.18).

Reține: **Dezamăgirea slăbește și frustrează,
Cunoștința eliberează și motivează.**

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,
Anul 2011, pag. 217-225.

Titlul original: *Zurück, marsch, marsch!*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de